

PROLOOG

1

Generaal Wayne Grissom, voorzitter van de Joint Chiefs of Staff, legt zijn pet op zijn schoot als hij tegenover de president heeft plaatsgenomen. ‘Dank dat u me op zo’n korte termijn kunt ontmoeten, meneer de president,’ zegt hij tegen de man die achter de historische Resolute Desk zit.

President Lucas Kent knikt. De voormalige gouverneur en senator van Maine is zestig en fit. Hij heeft dik bruin haar en draagt een leesbril met halve glazen, iets waarmee hij zich nooit in het openbaar vertoont. Hij is eenvoudig gekleed in een grijze pantalon en een lichtblauw overhemd met een rode stropdas erop.

Hij heeft een oude Yankee-ziel, en het is aan zijn zuinige aard te danken dat het Oval Office op deze septembermiddag schaars is verlicht, alsof er gerouwd wordt. De dikke ramen – kogelwerend, natuurlijk – laten weinig licht naar binnen.

Kent is de derde president onder wie Grissom dient sinds hij de rang van generaal heeft, en hij vindt hem net zo slim en toegewijd als de vorige twee. Kent heeft oog voor detail en beschikt over een uitstekende bullshitdetector. Zijn persoonlijkheid, een mix van charme en onverzettelijkheid, is kenmerkend voor een politiek dier. En deze president heeft dezelfde zwakheid als zijn twee voorgangers: hij wil dat iedereen hem aardig vindt.

Wat, denkt Grissom wrang, een goede eigenschap voor een autoverkoper is, niet voor de leider van de vrije wereld.

Eerder, toen Grissom bij het Witte Huis arriveerde – in z’n eentje, zonder medewerkers of stafleden – merkte hij verandering bij het

team van de geheime dienst. Ze stonden buiten in volle gevechtscijver, met kogelwerende vesten, overalls, helmen en automatische wapens. Maar ook binnen liepen de agenten in vol ornaat, en dat had Grissom nog nooit eerder gezien.

Op Grissoms verzoek zijn noch stafchef Helen Taft, noch andere presidentiële medewerkers aanwezig bij deze bespreking in het Oval Office. Grissom weet zeker dat Helen hier later stampij over zal maken, maar dat is zijn probleem niet.

Het voorkomen van lekken is zijn probleem.

Alleen maar hen tweeën dus. Een hoogst ongebruikelijke stap, maar het zijn gevaarlijke en ongebruikelijke tijden.

‘Goed, generaal, vertel me wat je hebt tot nu toe,’ zegt de president.

‘Sinds de aanval op Fort Leavenworth heeft de militaire inlichtingendienst actief samengewerkt met andere binnenlandse inlichtingendiensten en wetshandhavingsdiensten. We hebben binnen de grenzen van de Posse Comitatus Act geopereerd, u weet wel, de wet die militairen verbiedt om zich met het burgerlijk recht te bemoeien, maar ik moet toegeven dat we tot het randje zijn gegaan. Ik weet zeker dat u daarover klachten hebt ontvangen, maar we hadden geen andere keuze.’

De president maakt een wegwerpgebaar. ‘Ik heb de klachten gehoord, maar het kan me niets schelen. Je verricht goed werk onder moeilijke omstandigheden. Ga ermee door.’

‘Sir, sinds april zijn er bij deze aanvallen meer dan driehonderd Amerikanen gedood en tellen we zo’n duizend gewonden.’

De president zucht. ‘En dat zonder ook maar één enkele voorwaarde, geen enkele betrouwbare of verifieerbare verantwoordelijkheid die is opgeëist. Niets! De ene week is het een schietpartij in een kantoorgebouw in Seattle, een week later is het een pijpbom in een supermarkt in Omaha en de week daarop wordt er vergiftigd water in de straten van Manhattan uitgedeeld.’

Grissom knikt. ‘Ja, sir, en dat zijn alleen nog maar de aanslagen die volgens ons van een terroristische organisatie afkomstig zijn.’

De president weifelt even en zegt dan: ‘Je bedoelt dat we het aantal slachtoffers onderschatten?’

‘Dat bedoel ik, ja,’ zegt Grissom. ‘Die schoolbus in Compton die eerder deze maand werd beschoten? Die zich in het kruisvuur van twee rivaliserende bendes bevond? De contra-terroristische afdeling van het LAPD is van mening dat het anders is gegaan. Ze denken dat het een gecoördineerde aanslag was, en dat er geen plaatselijke bendes bij betrokken waren.’

De president sluit zijn ogen. ‘Kinderen in een schoolbus die stilstond voor het rode licht. De kogels van automatische wapens vlogen in het rond... ten minste tien dode kinderen, toch?’

‘En naderhand zijn er nog twee overleden,’ reageert Grissom. ‘Het officiële dodental van die aanslag staat nu op twaalf, sir.’

Het is stil in het Oval Office. President Kent opent zijn ogen en balt zijn rechtervuist. ‘Wat is er in godsnaam aan de hand, generaal? Wie zijn die mensen?’

Grissom praat zonder aantekeningen of een PowerPoint-presentatie, niets dat gedagvaard of gelekt kan worden. ‘Deze willekeurige terroristische aanslagen zijn niet willekeurig, sir. De verschillende diensten hebben veel overleg met elkaar gehad. De militaire inlichtingendienst en de anderen denken dat er een rode draad is die deze terroristen met elkaar verbindt. Het is hun doel om onze economie te ontwrichten en ons gevoel voor veiligheid te torpederen. Ze willen ons ontwrichten. Dat is alles.’

‘Wie zitten er achter de aanslagen?’ vraagt de president. ‘Buitenlandse of binnenlandse terroristen?’

Grissom schudt zijn hoofd. ‘Zo te zien allebei, sir. U kent de uitspraak “De vijand van mijn vijand is mijn vriend” toch wel?’

‘Natuurlijk.’

‘Dat is de situatie waarin we ons bevinden. Verschillende landen die onze gezworen vijanden zijn, zoals Rusland en China, ondersteunen en financieren deze terroristische groeperingen maar al te graag. Maar we hebben geen harde bewijzen omdat elke aanslag door een aparte cel is gepleegd die door middel van versleutelde e-mailberichten in de diepste krochten van het dark web communiceert met zijn geldschietters.’

‘Wat kunnen we eraan doen?’

Grissom staat op en wijst naar de dubbele terrasdeuren van het Oval Office. ‘Laten we even buiten praten, sir.’

Generaal Grissom laat de president voorgaan.

Een agente van de geheime dienst in een zwart werktenue opent de terrasdeuren, ze wordt begeleid door een andere agent in gevechtsuitrusting die een automatisch wapen vasthoudt. Op de Oval Office-patio, een afgesloten terras dat omgeven is door een beplanting van kleine boompjes en struiken, gaat de president op een van de gietijzeren stoelen zitten terwijl Grissom ook plaatsneemt.

‘Dit is wat we weten,’ zegt Grissom, die met samengevouwen handen voorover leunt. Over de rug van zijn rechterhand loopt een grillig roze litteken dat hij aan de milities in Somalië heeft te danken. ‘Het is als een zwerm wespen die in willekeurige richtingen vliegt. Ze zoeken doelwitten uit, vallen aan, verdwijnen en vallen opnieuw aan. Autobommen, een poging om een *dirty bomb* te laten exploderen, vergiftigingen, schietpartijen, aanslagen op winkelcentra... In het begin was het de willekeur die wetshandhavers en inlichtingendiensten in de war bracht. Wat was het punt? En de terroristen die we gepakt hebben vormden een mix: tienerjongens. Eervol ontslagen veteranen. Zelfs een paar oude vrouwen, oma’s, god betere het. Nijdige wespen, die allemaal om andere redenen aanvallen. Ze zijn antiregering, of antiliberaal, of anticonservatief. Er is geen rode draad die hen verbindt.’

‘Maar waar is het wespennest?’ zegt de president. ‘De bron?’

‘Goeie vraag, sir, we hebben het zoekgebied weten te verkleinen. We hebben een paar geldstromen in Iran, China en Rusland gelokaliseerd, en ook dingen bij enkele Mexicaanse kartels gevonden.

Niets wat steekhoudend zal zijn in een rechtszaal. Maar deze steun is diepgeworteld en wijdverbreid. De eerdere aanslagen zijn slechts een opmaat. Binnenlandse terroristische cellen zijn aanslagen aan het plannen, sir, en ze komen hiernaartoe. Naar het district van Washington.’

De president laat zijn schouders hangen. ‘Wanneer?’

‘Mogelijk binnen een week. De berichten die we op open communicatiekanalen hebben gevonden, en e-mails die we hebben kunnen decoderen, geven aan dat de aanval zeer binnenkort komt.’

‘Zou het kunnen dat het valse berichten zijn om ons op een dwaalspoor te zetten?’

Grissom schudt zijn hoofd. ‘Het zou gekund hebben als er maar twee of drie bedreigingen waren geweest. Maar nee, deze bedreigingen waren te heftig en specifiek. Er heerst veel woede en bitterheid onder het Amerikaanse volk en er is iemand die geraffineerd op deze sentimenten inspeelt, die de boel ophitst en hen op ons wijst. Tijdens de rellen van 6 januari waren de meeste demonstranten aanvankelijk vredzaam, hoe gek ze ook waren. Er was alleen maar een groepje harde jongens voor nodig om die menigte op te hitsen tot een gewelddadige bende die onze instituten bedreigde.’

Grissom kijkt de president in de ogen. ‘Het Amerikaanse volk is doorgaans vredelievend, maar in deze zware tijden kan het gekneed, omgevormd en aangemoedigd worden om geweld te gebruiken. Dat is wat ons te wachten staat, sir.’

‘Dus wat gaan we doen?’

‘Ik zou graag zo snel mogelijk een topeverleg willen hebben, sir. Hopelijk vanavond al, met u en representanten van de NSA, de FBI, de CIA, de binnenlandse veiligheidsdienst en de DC Metro Police. Er moet een taskforce komen om het voortouw te nemen en toekomstige aanslagen te voorkomen.’

‘En jij?’

‘Ik zal er natuurlijk ook zijn.’

De president glimlacht. ‘Deze taskforce zal een commandant moeten hebben.’

‘Het hoofd van de FBI of die van de binnenlandse veiligheidsdienst zal die rol moeten vervullen, sir. Ik zal met het leger klaarstaan om hun de middelen te verschaffen die ze nodig hebben.’

De president schudt zijn hoofd. ‘Ik zat aan iemand anders te denken, generaal. Iemand die ik kan vertrouwen en die me niet zal belazeren.’

‘De minister van Defensie?’

‘Nee, jij.’

Grissom is met stomheid geslagen. Zo verbaasd is hij niet meer geweest sinds die snikhete ochtend in Mogadishu toen een broer en een zus die bij de hoofdpoort zoete thee verkochten F-1-handgranaten van Russische makelij voor hen bleken te hebben meegenomen.

‘Meneer de president, de civiele leiders zullen het geen goed idee vinden,’ zegt hij. ‘Negatieve reacties en verzet zullen niet in ons voordeel werken.’

‘De civiele leiders zullen doen wat ik zeg, en anders worden ze vervangen. Wat moet er gebeuren als ik jou de leiding wil geven?’

Grissom denkt even na. ‘We hebben een presidentiële richtlijn nodig. En een vertrouwelijk mandaat dat de Posse Comitatus tijdelijk opschort.’

‘Vertel het me nog eens, hoeveel militaire bases hebben we in dit land?’

‘Bijna vijfhonderd,’ zegt Grissom.

De stem van de president wint aan vertrouwen als hij zegt: ‘Dat is een ongelooflijk hulpmiddel dat het leger, samen met het civiele rechtssysteem, de kans geeft om snel te reageren als blijkt dat deze aanslagen van binnenuit komen. Wat volgens jou het geval blijkt te zijn als je uitgaat van de analyse van de onderschepte versleutelde berichten.’

Grissom hoort van buiten het Witte Huis-terrein sirenes naderen. ‘Dat is een goed punt, sir,’ zegt hij.

‘Dus je neemt de leiding op je?’

Hij wrijft even zijn handen over elkaar. ‘Dat zal ik doen, al is het met enige reserve. Meneer de president, er liggen moeilijke beslis-

singen voor u in het verschiet. Beperkingen voor de burgerbevolking, controle over het internet om de verspreiding van leugens en fakenieuws te voorkomen. Uw regering zal misschien een tijdelijke staat van beleg in overweging moeten nemen. Ik benijd u niet, meeneer de president.'

'Heb je bij een president ooit weleens de foto's van zijn inauguratie en zijn laatste werkdag naast elkaar gelegd?' zegt de president met een zure uitdrukking op zijn gezicht. 'Alle druk en alle beslissingen zijn terug te vinden in de groeven op zijn gezicht en zijn wit geworden haar.' Hij glimlacht zwakjes. 'Daarom worden we er ook zo goed voor betaald, toch?'

'Graag uw permissie, sir,' zegt Grissom.

De president knikt.

Grissom komt overeind met zijn uniformpet in zijn handen, de president blijft zitten. 'Maar waarom dit gesprek op het terras?' vraagt hij. 'De geheime dienst inspecteert het Oval Office minstens drie keer per dag op afluisterapparatuur.'

Grissom zet zijn pet op. 'Dit zijn zware tijden, sir.'

'Hoe bedoel je?'

'Ik weet niet of uw team van de geheime dienst nog wel te vertrouwen is.'

DEEL EEN

1

Het District of Columbia is een plek van tegenstellingen en geheimen. Stukken met extreme armoede waar ongelukkige mensen op straathoeken drugs gebruiken bevinden zich op een steenworp afstand van gourmetrestaurants waar de prijs van een maaltijd hoog genoeg is om mijn dochter en mij een maand lang van boodschappen te voorzien. En de inwoners van het district, het brandpunt van de gekozen regering, hebben geen echte representatie in het Huis van Afgevaardigden omdat het geen staat is.

Dat zijn de tegenstellingen. Maar het zijn de geheimen – zowel in woord als geografisch – waar klinkende munt uit wordt geslagen in DC, en ik betreed een van deze geheime plekken samen met mijn beste vriend, de man die ik als mijn broer beschouw, Dr. Alex Cross.

We zijn in de buurt van Arlington, Virginia, bij de Homewood Suites van Hilton, een sympathiek hotelletje te midden van andere sympathieke hotelletjes in een winkelgebied, maar deze plek is anders.

Er bevindt zich een koffieservice en een onbemande receptie met een bel in de kleine lobby. ‘Hebben we nog tijd voor koffie?’ zeg ik.

‘Ik denk dat je geen goede indruk maakt als je zo dadelijk je entree maakt met een weggooiбекertje,’ zegt Alex.

‘Het is een zware dag geweest en ik kan wel een opkikkertje gebruiken,’ zeg ik. ‘En sinds wanneer heb ik me ooit bekommerd om het maken van een goede indruk?’

Hier moet Alex om glimlachen. We lopen door een korte gang, passeren een bord waar ALLEEN MEDEWERKERS op staat, en komen

uit bij een metalen deur met een toetsenpaneeltje ernaast. Alex toetst een cijfercombinatie in en houdt de deur voor me open voordat we de drie trappen naar de kelder nemen. Daar aangekomen toetst Alex de volgende cijfercombinatie op een toetsenpaneeltje in, en na de klik duw ik de zware metalen deur open om Alex voor te laten gaan. Hij stapt naar binnen en ik volg hem tot we stilhouden bij een controlepunt.

Drie ernstige mannen in camouflagepakken, kogelwerende vesten en zwarte wollen mutsjes op kijken ons aan. Twee van hen dragen automatische wapens, de derde staat achter een simpele houten lesse-naar met papieren en mappen erop. Als hij een namenlijst doorloopt verschijnt er een glimlach op zijn trotse gezicht.

‘Doctor Cross,’ zegt hij tegen mijn beste vriend. ‘Mijn dochter leest uw laatste boek voor haar studie criminologie aan Georgetown University. Iets met duistere geesten en duistere verlangens, toch?’

Alex knikt. ‘Dat klopt. *Duistere geesten, duistere verlangens. Praktijkvoorbeelden van crimineel gestoorden*. Wat vindt ze ervan?’

‘Ze zegt dat het informatief en goed geschreven is, maar dat ze er al twee keer een nachtmerrie van heeft gehad. U kunt doorlopen, Doctor Cross.’

Ik ben de volgende en de frons is weer op zijn gezicht teruggekeerd. ‘Naam?’

‘Rechercheur John Sampson,’ zeg ik. ‘Metro Police.’

Hij vinkt me af op de lijst. ‘Uw ID, graag, en leg uw hand op deze biometrische scanner. En uw handtekening graag op dit scherm, zodat we hem kunnen vergelijken.’

Door dit oponthoud stap ik een paar minuten na Alex een ietwat lage kamer in die gedomineerd wordt door een lange gepolitoerde vergadertafel met comfortabele stoelen waarin louter vips hebben plaatsgenomen. De bijeenkomst zal om acht uur beginnen, maar het is geheel in de traditie van DC dat sommige personen hier al vanaf zeven uur zitten om van de beste plaatsen verzekerd te zijn.

Alex en ik zullen het moeten doen met de minder comfortabele

stoelen die langs de dichtstbijzijnde muur staan. De blikken van de vips zijn op ons gericht; op Alex omdat hij Alex is, en op mij omdat ik een zwarte man van ruim twee meter ben. Dat heeft zijn voordelen als ik als rechercheur Moordzaken in de straten van DC werk, maar het is een regelrechte ramp als ik me op mijn gemak wil voelen en me gedeisd wil houden in een volle vergaderkamer.

De ruimte is uitgerust met computers die door geüniformeerde militairen van de land- en luchtmacht worden bediend, en er hangen drie grote beeldschermen die tot aan het plafond reiken en waarop het vignet van de president van de Verenigde Staten is te zien.

Van mijn contacten bij de politie en het leger weet ik dat er in het District verspreid meerdere van dit soort commandocentra zijn. Als alle kopstukken van de regering in één ruimte onder het Witte Huis bij elkaar zitten hoeft er maar één goed bewapende vijand te zijn die er een zware bom of een kernraket op afvuurt en de Verenigde Staten zijn stuurloos geworden.

Er gaat een deur aan de zijkant open, president Kent betreedt de ruimte en gaat zitten. Hij wordt gevolgd door generaal Wayne Grissom, voorzitter van de Joint Chiefs of Staff, en een vrouwelijke kolonel. Even later verschijnt Helen Taft, de stafchef van de president, die naast hem plaatsneemt. Dat ik de president zie vind ik niet zo bijzonder – ik heb al lang geleden gemerkt dat presidenten net als andere mensen zijn, al kunnen ze je als politici volledig voor je winnen – maar ik ben blij dat generaal Grissom aan de andere kant van de president is gaan zitten.

Grissom en ik dienden het land op hetzelfde moment, het zou kunnen dat we tijdens onze uitzendingen naar Afghanistan en Irak dezelfde lucht hebben ingeademd. Hij komt nog steeds over als iemand van de werkende klasse die hard heeft moeten vechten om zo ver te komen, en die het altijd als zijn eerste plicht heeft gezien om zijn troepen op alle vlakken te beschermen. Als er een onderscheiding is voor het slijmen naar politici, dan zul je die niet op het uniform van generaal Grissom aantreffen. Het is goed om hem hier te zien, vooral als je bedenkt wat er zich drie verdiepingen boven ons in de Verenigde Staten afspeelt.

‘Ik zal meteen ter zake komen, mensen,’ zegt de president. ‘De willekeurige terroristische aanslagen tegen onze natie zijn in april begonnen en zijn de hele zomer doorgegaan. Ik heb generaal Grissom enige tijd geleden opdracht gegeven om alle informatie van de aanwezige diensten hier te verzamelen en te ordenen.’ De president werpt een zijdelingse blik op generaal Grissom en vervolgt: ‘Laten we er geen spreekwoordelijke doekjes om winden, deze aanslagen zijn nog maar het begin. We hebben een week om het te laten stoppen, anders zullen ons land en zijn bevolking zwaar beschadigd zijn en deze klap nooit meer te boven komen.’